

Drömmen som blev verklighet

Äntligen blev den av resan och återseendet av Nepal, landet med höga berg och djupa dalar. I slutet av februari i år besökte jag och min man Mats, Kathmandu i Nepal. Resan till Nepal gick från Sverige med mellanlandning i Dehli, kanske inte något jag rekommenderar eftersom man då behöver visum. Fredag den 19 februari landade vi på Tribhuvan International Airport och precis som förra gången år 2001 möttes man av massor med välkomnande människor utanför flygplatsbyggnaden. När jag kikade ut över människohavet såg jag efter ett tag Biva och hennes man Birendra som kommit för att möta oss med blomsterkransar och halsdukar. Det var ett härligt återseende och det kändes inte som om det förflutit 15 år sedan sist!

Biva och Birendra mötte oss på flygplatsen.

Dal med ris och kyckling.

Biva och Birendra skjutsade oss till hotel Moonlight som vi bokat i stadsdelen Thamel. Det var skönt att ta det lugnt eftersom man var ganska trött efter resan. Vi kom överens om att Biva skulle komma tillbaka dagen efter så vi kunde planera dagarna framöver tillsammans.

På många platser i Kathmandu ser man fortfarande raserade hus efter jordbävningen.

Första dagen på riktigt i Kathmandu strosade vi runt och gick mot stadsdelen Kalikastan där jag bestämt träff med några systrar från organisationen Soroptimisterna. Hemma i Sverige är jag medlem i Luleå soroptimistklubb och genom Facebook hade jag fått kontakt med en ung kvinna som heter Deepa. Soroptimisterna finns i hela världen och jobbar med att stötta tjejer och kvinnor. Det var ett helt fantastiskt möte där jag fick möjligheten att Deepa, Uma, Radha och Bhwana. Det gör ett helt fantastiskt arbete i Nepal och jobbar bland annat med ett projekt som heter "Educate girls to lead". Projektet går ut på att man stödjer flickor genom att betala deras skolavgift och de finns även där som mentorer för att uppmuntra dem att fortsätta med skolan. Efter jordbävningen har Soroptimisterna i Nepal jobbat mycket med akut hjälp till de byar som drabbats värst. Jag beslöt att föreslå för min klubb hemma att vi ska stödja projektet "Educate girls to lead" ekonomiskt.

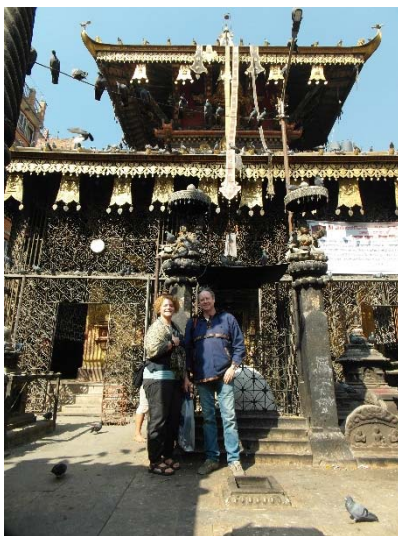

Möte med Soroptimistklubben i Kathmandu.

Sangeete, Santosh och Bonita på vårt hotell.

Dag 3 på vår resa hämtade Biva oss på hotellet och hon guidade oss genom Kathmandu. På eftermiddagen träffade vi Laya och hennes dotter Garima som bor i Luleå men som nu var på besök hemma i Nepal. Vi hade tagit med värling till hennes barn. Sedare på eftermiddagen kom Sangeete, Santosh och Bonita för att möta oss på hotellet. Sangeete är 20 år och ett fadderbarn som jag stöttat genom projekt Nepal, hon var väldigt blyg. Santosh och Bonita var också fadderbarn som faddrar stöttat genom deras skolgång.

Tempelbesök i Kathmandu.

Många byggnader var skadade.

Så var det äntligen dags att återse Asphodel public school och vi var på plats till morgonsamlingen. Skolan har sedan jag besökte den sist 2001 flyttat och nu hyr man en annan byggnad. Skolgården är inte stor men alla elever hade ställt upp klassvis på raka led för att hälsa oss välkomna. Vi möttes av sång och ramsor. Det kändes väldigt rörande och vi tillbringade hela dagen på skolan bland annat med att ta foto av alla projekt Nepals fadderbarn. Skolan har i dagsläget 450 barn allt ifrån Nursery (från 2,5 år) upp till klass 10 och 35 lärare är anställda. I Nepal går man i skolan måndag till lördag och på veckodagarna läser man olika ämnen medan man på lördagar ägnar sig åt mer fysiska och kulturella aktiviteter tex dans.

Biva och skolan hälsade oss hjärtligt välkomna.

Alla skolbarnen tränade hårt inför Parents day.

Mot eftermiddagen så kom Srijana och hennes syster Saptika till skolan för att möta oss. Srijana var en flicka som jag träffade på skolan för 15 år sedan och som Hans Gelter och jag stöttat ekonomiskt under hennes sjuksköterskeutbildning. Det blev ett känslösamt möte och Srijana uttryckte sin stora tacksamhet för den möjlighet hon fått. Hennes liv var förändrat tack vare Hansis och mitt stöd. Vi träffades flera gånger under vårt besök i Kathmandu och blev bl a bjudna på lunch hemma hos deras familj. I och med sociala medier är det lätt att hålla kontakt och vi har pratats vid via messenger flera gånger efter det vi kommit hem.

Srijanas familj.

Studiebesök på Saptikas college.

Dag 5-7 åkte vi med Biva upp till en by i bergen strax norr om Kathmandu som heter Nagarkot. Det kändes härligt med lite frisk luft. En av förändringarna från 2001 är att luften i Kathmandu har blivit sämre pga av den ökande trafiken. På onsdagen vandrade vi hela dagen i bergen och dalen nedanför det var jättefint. Vi besökte en by som hette Naldum och som helt raserats i samband med jordbävningen. Byborna berättade att de ännu inte fått de utlovade pengarna som samlats in för att hjälpa dem med återuppbyggandet. De hade själva byggt provisoriska hus med hjälp av plåttaken från de gamla husen. På eftermiddagen när vi kom tillbaka och satt och åt kände vi plötsligt hur det skakade till i byggnaden vi befann oss i. Alla rusade ut och vi kunde konstatera att det var ett skalv, 5,0 på Richterskalan. Sedan den stora jordbävningen som ägde rum den 25 april 2015 har det varit mer än 200 efterskalv så detta är vardag här i Nepal!

Vandring i bergen ovanför Nagarkot.

Byn Naldum hade drabbats hårt av jordbävningen.

Under våra dagar i Kathmandu hann vi också med att besöka en organisation som heter Karkhana. Hemma i Sverige jobbar jag på ett science center som heter Teknikens Hus och Karkhana jobbar på ett liknande sätt med att utbilda lärare och inspirera unga att möta teknik och skapande. Här mötte vi ett otroligt engagerat gäng med unga killar och tjejer som varje lördag arrangerar olika kurser, denna lördag var det en workshop med grafisk design och programmering. Vår kontakt på Karkhana heter Sunoj och han är en otrolig person som verkligen brinner för att få till en ändring på hur man jobbar i skolan i Nepal. Skolan här är verkligen klassrumsbaserad och katederundervisning dominerar, en idé föddes vid våra möten att vår fadderskola skulle behöva få möta dessa entusiastiska personer och inspireras till med praktiskt skapande.

Ett underbart och inspirerande besök på Karkhana.

Den största högtidsdagen under året för skolan är Parents day som hade lagt i samband med vårt besök. Eleverna vid Asphodel public school hade tränat en hel vecka och lördagen den 27/2 var det så äntligen dags. På inbjudan till föräldrarna stod det att dagen skulle börja kl 10.30 och dagen till ära hade en stor aula hyrts in. Blev så att vi skulle vara där kl 11.00 och som plikttrogna svenskar så var vi på plats exakt kl 11.00. När vi kom in i aulan insåg vi att vi var först på plats av alla gäster. Föräldrarna var på plats ca 1,5 timme senare och då kunde programmet börja. Det blev verkligen en jättefin dag med otroligt proffsiga framträdanden i sång, musik, dans och teater. En av de moderna danserna handlade om jordbävningen och var verkligen gripande. Vi var hedersgäster och kände oss verkligen som kungliga. De elever som gått ut skolan förra året var också inbjudna och fick diplom och utmärkelser. Bästa elever i olika ålderskategorier uppmärksammades och ett pris till bästa lärare delades ut. Jag höll ett tal och överlämnade 1200 USD från projekt Nepals insamling till skolan. Det sista framträdandet var färdigt kl 18.30 så ni kan tro att det blev en heldag!

Parents day bjöd bl.a. annat på dans..

...och teater.

Dagen efter var eleverna kompensationslediga och på eftermiddagen var vi inbjudna till skolan för en fest med lärarna. Skolan har ett antal helinackorderade elever och vi hade köpt med oss chips och godis till dem. Det var jättetrevligt att få umgås med lärarna vid skolan lite extra och i avslappnade former. Projekt Nepals senaste insamlade medel har bland annat använts till att köpa nya möbler till lärarna. Ett skåp, kateder och stol som lärarna uttryckte sin stora uppskattning för!

Lärarna som arbetar på Asphodel.

Nya möbler i klassrummen.

Mitt fadderbarn Sangeete som var väldigt blyg när vi träffades första gången bjöd oss på lunch till hennes by Sankhu, så vår sista dag i Nepal beslöt vi oss för att hyra en taxi och besöka henne. Hon bodde en timmes bilfärd från Kathmandu i ett hus med sin syster, bror och mamma. Vi blev bjudna på ris, dal och kyckling. Här behöver man inte fundera på vad som står på menyn eftersom vi alltid åt denna meny vid våra måltider på skolan och hemma hos familjerna vi besökte ☺.

Hemma hos Sangeete och hennes familj.

Maten lagades på vedspis eftersom ingen gas eller fotogen fanns att köpa.

Som ni förstår så var det otroligt intensiva dagar i Kathmandu med många möten och intryck. Det som känns otroligt positivt är att man verkligen kan göra en skillnad bara man vill! Att engagera sig i Projekt Nepal och stödja barns skolgång är ett sätt. De medel som skickas till skolan kommer verkligen väl till användning! Landet Nepal har naturligtvis utvecklats under de 15 år som gått men fortfarande är landet litet och inklämt mellan två stormakter, Indien i söder och Kina i norr. Under vår vistelse i Nepal var det en blockad vid gränsen till Indien vilket medförde bränslebrist, både bensin och fotogen/gas. Elektriciteten är ransonerad så hushållen har bara ström i 10 timmar per dygn. Folket har väldigt lågt förtroende för staten och korruptionen är utbredd. Trots alla dessa vedermödor är folket i Nepal positivt och de kämpar för en bättre framtid. Vi kommer definitivt att åka tillbaka snart och jag rekommenderar alla som har möjlighet att själva besöka landet. Det är lätt att ta sig fram och alla är så otroligt gästvänliga!

Vid pennan Helena Lilja
www.projektnepal.se